

rømmede i Dag og ogsaa forrige Gang, at der var sket Misbrug her, at denne Sag trængte til Overbærenhed, og det har han fuldstændig Ret i, at der her er sket Misbrug. Bevillingen er ikke anvendt i den Aand og i den Mening, hvori den er given, og vi have her „Hedebruget“s egne Konsulenters klare Ord for de Misbrug, der finde Sted: at der er Hededyrkere, der tage Statens Penge og faa Heden opdyrket, tage nogle faa Afgrøder af den og saa lade den ligge hen. Det er jo en fuldstændig Rovdrift. Det er ikke Meningen, at man saaledes blot skulde tage nogle faa Afgrøder og saa lade Heden ligge hen, som den har været i Forvejen. Nej, Meningen har været den, at man vilde støtte de smaa Hededyrkere, som kultiverede deres smaa Jordlodder, men selvfølgelig for stadig at holde dem under Kultur og ikke for at indføre Rovdrift. Det trænger til Overbærenhed, men ogsaa til Undersøgelse. Og endvidere sige Konsulenterne ogsaa her klart og tydeligt, at velhavende Gaardmænd faa lige saa meget, ja mere i Understøttelse end samtlige Sognets Husmænd tilsammen. Det har heller aldrig været Meningen med denne Bevilling, da den blev given. Derfor mener jeg ogsaa, det er fuldt forsvarligt, ja, jeg anser det for en Pligt, at vi fra Socialdemokratiets Side have draget denne Sag frem og faaet denne Forhandling derom, og det er jo heldigt, at Landbrugsministeren har lovet, at nu skal Sagen blive undersøgt, og hvis saadanne Misbrug som de, Konsulenterne her omtale, finde Sted, skulde de blive rettede. Saa tror jeg, vi alle kunne være glade over, at denne Sag er bleven draget frem, saa at den kan komme ind i den Gænge, den skulde ind i.

Jeg har tilladt mig at sige, at det er Socialdemokratiet, som har rejst denne Sag her i Rigsdagen. Det er en Kendsgerning, som ingen kan komme uden om. Jeg ved nok, at de Herrer holde ikke af, at sligt bliver sagt; men det er en virkelig Kendsgerning. Den højtærede Landbrugsminister spurgte mig, om jeg kunde mindes, da denne Sag blev rejst. Jo, det kan jeg saa udmærket godt mindes, og jeg tænker heller ikke, den højtærede Landbrugsminister glemmer, da denne Sag blev rejst herinde. Blandt andet glemmer han sikkert ikke den Adresse, som blev sendt til Harald Jensen og mig fra 110 Hedehusmænd, en Adresse, som netop komovre fra de Egne, den højtærede Landbrugsminister selv repræsenterer. Jeg skal tillade mig med den højtærede Formands

Tilladelse at læse nogle faa Ord op af denne Adresse: „Til Folketingsmændene K. M. Klausen og Harald Jensen. Under tegnede Hededyrkere udtale herved vor udelte Tilslutning til det af Dem i Folketinget stillede Ændringsforslag til Finansloven, omfattende en Bevilling af 30,000 Kr. til Støtte for Hedeopdyrkere. Vi føle os overbeviste om, at Pengene let kunde fordeles gennem Sogneraadene i Hedekommunerne og burde uddeles som Præmier saavel for Hedeopdyrkning som for Hedebeplantning. Ligeledes burde der, som det ogsaa er fremdraget i Folketinget, drages Omsorg for, at der bliver fri Adgang til billig Mergel til Hedejord. Vi tage derfor ikke i Betænkning at give det af Dem stillede Forslag vor bedste Tilslutning i Haab om, at det maa blive vedtaget. En saadan Vedtagelse vilde være et Skridt i den rigtige Retning til Gavn for hele Samfundet.“ En saadan Adresse indkom, den Gang denne Sag var til Forhandling, og det var f. Eks. fra Nørlyng Herred, som den højtærede Landbrugsminister jo kender meget godt; det var altsaa en hel Del af hans egne Vælgere, Gaardmænd ude paa Heden, der sendte os denne Adresse. Saa den højtærede Landbrugsminister behøver ikke at tvivle om, at jeg skulde have husket denne Sag, og den højtærede Landbrugsminister har sikkert heller ikke glemt den, da den altsaa har vundet saa stor Tilslutning netop ude i hans egen Valgkreds.

Jeg skal saa endnu tillade mig at gøre et Par enkelte Bemærkninger vedrørende det Spørgsmaal, som har tildraget sig størst Interesse under dette Budget, nemlig Spørgsmaalet om Kampen imod Ukrudtet. Det ærede Medlem fra Sæby (Anders Nielsen) oplyste for os, at alene Tidslerne kunde medføre et Indtægtstab af 46 Kr. pr. Td. Land, og endvidere, at det ikke var Undtagelser, at Landmændene lide et Tab af 20—30 Kr. pr. Td. Land gennem Ukrudtet; men, føjede saa det ærede Medlem fra Sæby til, man kan imidlertid dog vedblivende bære disse Ukrudtsudgifter; man finder sig i dem. Det er egentlig stolte og mandige Ord det ærede Medlem der udtaler, at Landbruget kan bære dette. Det vidner om, at der altsaa virkelig er Kræfter i det danske Landbrug. Der er Bæreevne i det. Det kan altsaa taale at bære denne Udgift til Ukrudt alene af 46 Kr. pr. Td. Land, det vil altsaa sige 2—3 Gange saa meget, som samtlige Prioritetsrenter ere af en Td. Land. Jeg siger, det er stolte Ord,